

Timian har et arbejde. Et rigtigt arbejde hvor hun får løn og har ferie og kollegaer og ansvar og alt det. Timian var til en jobsamtale for at få arbejdet. Hun er glad for at have et arbejde, og hun er god til det, hun er god til at huske alt det der skal gøres. Hun ved hvornår der skal købes bind ind fordi Kathrine har menstruation, hun ved hvordan vingerne skal lukkes så bindet bliver i underbukserne. Hun er på sit arbejde nu, hun er ved at lukke vingerne nu. Hun tænker nogle gange på sig selv udefra og det er godt, så undgår man fejl, så koncentrerer man sig, så ved man nøjagtig hvad man skal gøre i en hvilken som helst situation.

Jeg er Timian. Engang var jeg Timian som Tihi, som Tadah, som Ladidah, nu er jeg Timian som tænk-dig-om, og det gør jeg.

Det gør jeg virkelig.

Jeg hænger underbukserne med bindet tilbage på knagen på døren sammen med håndklædet. Jeg går ud til Kathrine i badet. Jeg sæber hendes krop og hår ind, det er shampoo og showergel i ét. Hun kommer nogle gange til at strejfe

mine bryster. Andre gange tror hun at hun vil falde, så klamrer hun sig til mig. Hvis det er længe siden nogen har klippet hendes negle får jeg nogle gange rifter af det.

Der er kun et kort lyst gardin for vinduet. Kathrines far har igen noget han skal ordne i haven når vi er i bad. Sæben knitrer i hendes hår, hun virrer med hovedet. Hun er lidt højere end mig, jeg kan godt mærke det i armene bagefter.

Jeg har blå plastikposer på fødderne, hun har fodvorter igen, de andre har smittet hende igen. Jeg står i vand til anklerner, afløbet er dårligt og badene er altid lange, når vi er færdige er vandet millimeter fra at flyde over dørrinnet.

Kathrines far ser nogle gange ind på os og så hurtigt væk igen, han henter redskaber i garagen og går rundt i haven hele tiden tæt på vinduet.

Det har sneet, plænen er hvid.

Nu står han med en skovl.

Kathrine kan ikke lide at blive tørret, hun vil have det overstået, hun klapper demonstrativt med tænderne.

»Koldt, koldt, koldt,« siger hun.

Jeg sætter hende på toilettet. Når hun mærker sædet, begynder hun at tisse, og jeg begynder at rulle toiletpapir om min ene hånd når jeg hører hendes tis. Jeg tørrer hende og trækker så hendes underbukser op. Hun bryder sig ikke om noget der strammer, på alle hendes underbukser har vi klippet en lille smule ind i elastikkerne så de giver sig lidt mere.

Da hun rejser sig, støtter hun sig til mig. Hun er næsten helt blind, men kan stadig se lidt med det ene øje.

Jeg hægter bh'en bag på hendes ryg og får kjolen over hendes hoved. Hun lugter utroligt sødt, det er en blanding af jordslået stof og kvædete.

Tove, Hanne, Christina og jeg deler vagterne. De andre er på vej videre, har brug for pengene, har søgt ind på et studie eller taler om hvordan man kan uddanne sig som SOSU-assistent og derefter tjene meget mere. Tove vil bare gerne ind på politiskolen, men har dumpet testen to gange.

Vi er alle sammen blevet testet i om vi kunne virke som om der ikke er noget galt. Kathrine hænger fast i den hun var som 10-årig da sygdommen virkelig bed sig fast. Hun vil se de film hun kan huske, drikke de sodavand hun kender, citron og sport, lege med de samme tøjdyr og have tøj på fra dengang. Da skridtsømmen i hendes lyserøde gamacher ikke holdt til at blive syet femte gang, skiftede moren dem ud med et par røde, det er den slags detaljer, vi *skal* huske. Vi må aldrig afsløre at de er røde, vi må aldrig virke som om det er underligt at se Løvernes konge eller Nattergalen tre gange i træk. Vi er betalte legeskammerater der skal foreslå ting, men gøre det der bliver sagt.

Vi er Kylling, Kathrine er altid Bamse.

Jeg tænder hårtørreren, Kathrine begynder at slå ud med armene.

»Ikke epilator. Hårtørrer,« siger jeg. Hun slapper af igen.

Alle de steder på kroppen hvor hun ikke er tildækket skal være hårløse. Vi skal til teater i dag. Det eneste jeg har fjernet er håret under armene. Christina har heldigvis de vagter hvor Kathrine skal til svømning.

Jeg børster hendes tykke musefarvede hår så blidt jeg kan. Jeg tørrer det i totter og bøjer det indad som hendes mor har vist mig.

Jeg sprøjter Kathrine med deodorant under armene, hun spiler næseborene ud og sniffer ud i luften. Jeg lyner den guldfarvede lynlås i kjolen og tager mit eget tøj på.

Kathrines far er ved at være færdig i haven. Han står og pakker sine ting ned, han sender os et blik gennem ruden. Han har en slags hente hår, men begge sider er ret mod midten og sat med noget der gør det lidt stift. Kroppen er egentlig pæn, eller det vil sige hans overkrop er bred og armene veltrænede. Men benene er tynde og han har for mange firkantede ting i lommerne.

Vi går ind på Kathrines værelse, jeg sætter hende på den stol, der lige er blevet lidt for lav til hende. Værelset er stort, ligesom badeværelset, det hele er blevet bygget til hende inklusive hjælperværelset. Op ad alle væggene står kasser fyldt med tøjdyr og reoler med videobånd. Kathrine vil høre lyden af videoen der tager imod videobåndet, hun vil kun se den version af Nattergalen hun så før hun blev syg, dét bånd hvor der omkring midt i filmen er to minutters flimmer så vi aldrig helt finder ud af hvordan Kejseren reagerer da nattergalen lige er stukket af.

Madrassen står på højkant, den har stået til tørre hele dagen, det er som om lugten er værre, når madrassen er blevet tør. Tisseskjolderne danner efterhånden et mønster på begge sider af den som en akvarel i gult. Over sengen hænger et kamera, om natten sidder vi på hjælperværelset og holder øje med hende på en lille skærm. Jeg får madrassen lagt ned i sengerammen, en af lamellerne er knækket, men man kan næsten ikke mærke det når madrassen er lagt på plads.

Den ene dynesnip skal foldes som et lille æseløre, der peger mod snippen i modsatte ende.

Da jeg har redt den, fører jeg Kathrine hen til sengen og sætter Nattergalen i gang igen. Kejseren er i en blå dragt, skægget på hans hage er langt og spidst ligesom hans ansigt. Den mekaniske nattergal er guldfarvet, dens øjne lyser rødt. Musikken er én lang kvidrende lyd.

Jeg skubber hende blidt bagover. Hun lægger hovedet mod puden og lytter til stemmerne fra fjernsynet, hun smiler en anelse. Når hun ligger sådan helt stille kan jeg komme til at tænke på hende som en søster jeg holder af.

Jeg får hendes fødder ind i de hudfarvede opstrammede strømpebukser, jeg trækker dem op over hendes lår og kravler ind over hende for at kunne rulle dem videre op over de små deller på maven, hun ryster voldsomt på hovedet så hendes hår rammer mig, jeg får strømpebukserne trukket helt op til under bh'en. Jeg synes det er lidt synd for hende at hun skal have dem på, men det er hendes mor

der bestemmer, og Kathrine skal se tyndere ud end hun er, når vi er til teater.

Teaterforestillingen er en del af en energisk studerendes speciale. Jeg tror det er sociologi eller psykologi hun læser. Det er noget med gruppedynamik og den rigtige stimulering. Og jeg må indrømme at jeg er imponeret over hvor tydeligt børnene taler når de skal sige deres replikker.

Børnene er i forskellige aldre og er fra forskellige skoler, men de har alle sammen den samme sygdom, lidt efter lidt bliver deres hjerner og kroppe mere skadede, de bliver mere lamme og blinde, sygdommen har et langt tysk navn, de bliver ofte ikke ældre end midt i trediveerne.

Kathrine er fjorten.

»Tihtih,« siger Kathrine, det er sådan hun siger mit navn.

Kathrine sætter sig brat op.

»Tihtih,« Kathrine rækker armene frem, »ha' Pet-er«

Jeg søger i kasserne med tøjdyr.

»Pet-er,« siger hun igen, »Petter, Petter, Petter,« hun famler med hænderne ud i luften, »Petter, Petter, Petter.«

Jeg hiver det ene tøjdyr frem efter det andet, hvis jeg har en fornemmelse af at det kunne være Peter, rækker jeg det til hende. Hendes hænder er hurtigt nede over kroppen, så smider hun det fra sig igen.

»Petter, Petter, Petter.«

Jeg søger videre, forsøger at være så forsigtig som muligt når jeg løfter det ene lille smilende eller surmulende ansigt op efter det andet, men Kathrine er ikke blid ved dem, og

fordi de ikke er Peter, bliver de smidt ud af sengen. Snuderne og øjnene klirrer mod gulvet.

Undskyld, hvisker jeg og vender dem så de ligger på ryggen.

TikTak er den eneste der har sin egen kasse. Han bor i det Build A Bear-hus han fik med, da vi købte ham på en Tivolitur med Kathrine, vi købte ekstra hjerter, det måtte man godt, fem styks, de slår rigtigt, laver en konstant tikkende lyd lidt forskudt fra hinanden, damen sagde at de var uopslidelige. Selvom jeg godt ved at Peter nok ikke gør TikTak selskab, åbner jeg huset og ser ned.

TikTak har matrostøj på, vi fyldte ham op ved maskinen, masser af hvidt skum blev sluset ind, vi stoppede i god tid, han skulle ikke være for hård. Han er perfekt uden selv at have gjort sig nogen anstrengelser; velklædt, blød og bankende.

»Petter, Petter, Petter,« råber Kathrine og kyler de forkerte tøjdyr voldsommere ud af sengen.

Jeg åbner dobbeltdørene der fører ind til stuen. Jeg er altid nysgerrig efter at vide hvad moren ser i fjernsynet, men det står drejet så jeg ikke kan se skærmen og det første hun gør, når jeg kommer ind, er at slukke for lyden med et klik på fjernbetjeningen. Hendes ansigtsudtryk er på et hvilket som helst tidspunkt en lille smule skeptisk, den højre side af hendes overlæbe er løftet en anelse som i en ikke uvenlig snerren.

»Hvem er det der er Peter?« spørger jeg.

Moren rejser sig langsomt fra sofaen med et træt suk.

Hun er lille og tyk og har usædvanligt korte arme. Fregnerne breder sig på alle de dele af hendes krop jeg har set. Hendes hår er lysebrunt, men kunne have været rødt engang. Hunden Hundi (sådan skriver de det på vandskålen, men vi udtaler det Hunni), en lille hvid hund med sorte prikker og et vågent ansigtsudtryk, løber lige i hælene på hende.

Kathrine siger: »Petter, Petter, Petter«

Moren siger: »jaja,« og søger hurtigt kasserne med tøjdyr igennem, trækker så en grå kanin med lidt klistret pels op.

»Her er den,« siger hun og jeg minder mig selv om at selv om Peter hedder Peter, skal man altid omtale ham som *den*.

Jeg skynder mig at lægge alle tøjdyrene tilbage i kasserne, vi har haft ét Hundi-uheld, halsen af en giraf vi ikke taler om, blev bidt midt over. Og det skulle nødtigt gentage sig.

Kathrines mor kører en hånd igennem Kathrines hår, hårtørreeren har givet det lidt glans. Hun nikker inden hun går ind i stuen og lukker dobbeltdørene bag sig. Kort efter kan jeg svagt høre stemmerne fra fjernsynet.

Jeg rækker Kaninen Peter frem mod Kathrine, hun roder ud i luften og får endelig fat, hun mærker på ørerne, knuger den ind til sig og lægger den så fra sig på sengen.

»Kurt,« siger hun, »Kurt.«

Jeg ved heldigvis præcis hvem Kurt er.

Klokken er kun lidt over fem. Vi skal have restefrikadeller og kylling med hvide kartofler og sovs, den fra Jensens Bøfhus med peber, Kathrines mor blander den op med

skummetmælk, de skal alle sammen tabe sig. Jeg skærer Kathrines mad i små stykker. Hun stikker ned i tallerkenen og fanger nogle gange noget. Hun er lidt pivet, men ikke når hun kommer til at stikke sig med gaflen, hun registrerer det slet ikke. Nogle gange går der hul så jeg senere må duppe hende med klorhexidin, men jeg skal alligevel duppe fodvorterne inden hun skal sove.

Kathrines mor siger at hun i dag har lavet en stor kande af den røde saft, for jeg kan jo også så godt lide saft. Det ved jeg nu ikke om jeg kan, men hun ser glad på mig da jeg løfter kanden, og jeg tror det gør hende tilpas at føle at hun ved noget om mig.

Jeg ser for meget over på hende og kommer til at spilde, rød saft løber ud på den gule dug. Kathrines mor lægger et stykke køkkenrulle hen over pletten, der breder sig. Der går kun et ganske kort øjeblik hvor jeg ikke ved hvad jeg skal gøre. Selvironi betyder jo i virkeligheden bare at kritisere sig selv på en sjov måde foran andre. Alle kan lide selvironi. Man skal huske at grine hvis man falder og slår sig. Jo mere man har dummet sig eller slået sig des mere selvironi kan man udvise.

»Jeg er da en kæmpe klodsmajor,« siger jeg og griner.

»Hanken er også lidt dum,« siger Kathrines mor, hun smiler.

Hundi er kommet hen til bordet, hun løber i hop rundt om det, hun kan hoppe overraskende højt, som var gulvet en

trampolin for hende. Nogle gange tror jeg hun vil ramme loftet, det gør jeg virkelig.

Kathrines mor siger: »Du holder op, du holder op!«

Men på et tidspunkt skærer Kathrines far alligevel et stykke af sin frikadelle og kaster det. Hundi spæner efter det. Frikadellestykket triller over gulvtæppet og videre ud i køkkenet, Hundi står over det. Efter langsomt at have taget frikadellestykket ind i munden og slugt det med et dirrende anstrengt synk, der kan ses på hendes tynde hals som var frikadellen et bevægeligt adamsæble, løber hun tilbage, gulvtæppet skrider en smule, Hundi springer over en fold og står logrende med et intenst blik foran Kathrines far.

Det er som om al familiens energi er havnet i én lille prikket krop.